

בעניין שבין:

עדי ברקן (ת"ז 055901664)

מרחוב ביאליק 30 רמת השרון
באמצעות עו"ד יובל יועז (מ.ר. 35753) ו/או עו"ד אילן יונש
(מ.ר. 24049) ו/או עו"ד רינה ענתי (מ.ר. 86459)
קרניאל ושות' יועז-ברקת-יונש, משרד עורכי דין
דרך אבא הלל 12 (מגדל חוגי) רמת גן 5250606
טל': 03-6961011 ; פקס: 03-6961021
דוא"ל: office@krnl.co.il

התובע

- נ ג ד -

לבין:

1. יולן כהן

2. אבי וייס (ת"ז 022138895)

3. חברת החדשות הישראלית בע"מ (ח"פ 511840472)

הנתבעים 1-3 מקריית התקשורת, נוה אילן
טל' 02-5339900

4. שידורי קשת בע"מ (ח"פ 511786352)

מרח' ראול ולנברג 12 תל אביב

טל' 03-7676000

ע"י ב"כ עו"ד ישגב נקדימון (מ.ר. 16433) ו/או עו"ד דקלה

בירן (מ.ר. 45750) ו/או עו"ד נוי הדר (מ.ר. 89316)

מרח' ההשכלה 5 תל אביב 6789005

טל': 03-6239076 ; פקס: 03-5617969

דוא"ל: legaldep@ch2news.tv

הנתבעים

כתב תביעה

- **סוג התביעה ונושאה**: תיק אזרחי בגין הוצאת לשון הרע בסדר דין רגיל לסעד כספי וצו עשה (136).
- **סכום התביעה**: סך 791,177.25 ₪ בתוספת הפרשי הצמדה, ריבית והוצאות משפט.
- **אגרה**: 19,780 ₪ בהתאם לתקנה 6 לתקנות בתי המשפט (אגרות), התשס"ז-2007 (פרט 1 לתוספת), (המחצית הראשונה בסך 9,890 ₪ במועד הגשת התביעה).
- **האם קיים הליך נוסף בבית המשפט או בבית דין, בקשר למסכת עובדתית דומה שהתובע הוא צד לו או היה צד לו**: לא (ראו לעניין זה סעיף 9).

הזמנה לדין

הואיל והתובע הגיש כתב תביעה זה נגדכם, אתם מוזמנים להגיש כתב הגנה בתוך 60 ימים מיום שהומצא לכם הזמנה זו. באם לא תגישו כתב הגנה, אזי לפי תקנה 130 לתקנות סדר הדין האזרחי, התשע"ט-2018, תהיה לתובע הזכות לקבל פסק דין שלא בפניכם.

חלק שני – תמצית הטענות

א. תמצית העובדות הנחוצות לביסוסה של עילת התביעה ומתי נולדה

1. עניינה של תובענה זו בפרסומי **לשון הרע** כוזבים ודיבתיים שפירסמה הנתבעת 1 נגד התובע, זאת במסגרת שידור התוכנית "תוכנית חיסכון" אצל הנתבעת 4; במסגרת קדימונים לשידור הכתבה; במסגרת אתרי האינטרנט של הנתבעות 3 ו-4 ובמסגרת חשבון הפייסבוק של הנתבעת 1. המדובר בחמישה פרסומים שבהן הנתבעת, בהבל פה, הפכה את התובע מאדם אכפתי ושומר חוק לפושע פלילי המנצל נערות ונשים חולות, כולל רמיזות לניצול מיני, מונע מהן קבלת טיפול רפואי בבתי חולים ונוטל מהן כסף. המדובר בהאשמות במעשים שהם לא רק מעשים פליליים חמורים אלא גם מעשים שבעיני כל אדם סביר הם מעשים שפלים ובזויים, כאלה המבאישים את שם העושה אותם והופכים אותו למי שאינו ראוי לבוא בחברת בני אדם, וכאמור – להד"ם.
2. ביום 8.7.2019 פרסמה הנתבעת 1, במסגרת "**תוכנית חיסכון**", תוכנית יומית המופקת על ידי הנתבעת 3 והמשודרת בימים א'-ה' בשעה שבע בערב אצל הנתבעת 4, פרסום אותו כינתה "תחקיר העדויות נגד הצלם עדי ברקן". לפרסום קדמו קדימונים הן בנתבעות 3 ו-4 והן בעמוד הפייסבוק של הנתבעת 1. אלא, שכפי שיפורט להלן, הנתבעת 1 ביססה את הפרסום על ראיות קלושות וחצאי אמיתות, תוך שהיא משתמשת בשפה פסקנית וחד משמעית משל התובע הורשע בפלילים. המדובר בהוצאת דיבה במדרג הגבוה ביותר שנעשתה שלא בתום לב ומתוך מטרה לפגוע בשמו הטוב של התובע ובמשלח ידו, כתבה שהפכה אותו מאדם שומר חוק למעין פושע פלילי מסוכן שיש להישמר מפניו.
3. כבר בתחילת הכתבה ולאורך כל השידור כולו הופיע על המסך הכיתוב הבא: "**תחקיר העדויות נגד עדי ברקן: מניעת טיפול בבתי החולים, ניצול ונטילת כסף מחולה**", כיתוב שיש בו שפה פסקנית וחד משמעית ושאיינו מותיר בלב הצופים ספק, ולו הקל שבקלים, באשר לאשמתו של התובע. הנתבעת 1 דיברה על ספק-חשדות ועל טענות בלתי מאומתות כעל עובדות ובחרה שלא לסייג את דבריה בביטויים כמו: "חשד למעשים" או "כנטען", ומי שצפה בכתבה התרשם בקלות כי התובע אשם. התמונה שהצטיירה היא שחורה משחור. הנתבעת 1 למעשה כבר הרשיעה את התובע בפלילים וחרצה את דינו ללא הליך הוגן, ללא הגנה משפטית ומבלי שניתנה לו הזדמנות הוגנת להשיב לטענות שהועלו נגדו. יודגש: הבאתו של התובע לפגישה באמתלת שווא של "אני מתכוונת לעשות כתבה גדולה על הפרעות אכילה וזקוקה לעזרתך" תוך הסתרת העובדה כי התובע הוא נשוא הכתבה ותוך שימוש במצלמה נסתרת, איננה מהווה הזדמנות הוגנת ואובייקטיבית להשיב לטענות, אלא רק עדות ברורה לאופן הנכלולי שבו נהגה הנתבעת 1 בתובע, במטרה לפגוע בשמו הטוב ובמשלח ידו.
4. כפי שיפורט להלן, הנתבעת 1 הציגה בכתבתה מצג שווא המסלף ומעוות את העובדות תוך האשמת התובע בעבירות חמורות כגון עושק וניצול חולשה גופנית של חולות במצוקה ונטילת כספים מהן, הנתבעת 1 ניסחה טענות שהגיעו לידיה כעובדות מוחלטות, נסמכה על מקורות דלים ובלתי מהימנים והצליחה בשידור של חמש דקות לא רק לפגוע פגיעה אנושה בשמו הטוב של התובע אלא להביא לחיסול עסקו ועיסוקיו.
5. בהיפוך יוצרות מוחלט ובלתי מתקבל על הדעת הפכה הנתבעת 1, בהבל פיה, את התובע, מאדם שפעל ופועל ללא לאות לטובת נפגעות הפרעות אכילה ולהכרה בהיבטים החברתיים של הפרעות אכילה וסיוע בהיבטים אלה למי שפנו אליו בנושא למעין פושע שיש להרחיקו מן החברה. המדובר בהאשמות שווא

מחפירות, רצח אופי של ממש, שנועד לעשות בדיוק את מה שהנתבעת 1 הבטיחה לעשות לתובע – להביא לסגירת עסקו, אגב פגיעה קשה בשמו הטוב.

6. אין בדברי הנתבעת 1 מאום מלבד האשמות שווא מופרכות מן היסוד שנועדו לפגוע בשמו הטוב של התובע ולהוציא דיבתו רעה, לצד פגיעה בעיסוקו ובמשלח ידו, הא ותו לא, המדובר בלשון הרע כמובנה בחוק באופן המובהק ביותר.

7. לפיכך, בית המשפט הנכבד יתבקש להזמין את הנתבעים לדין ולחייבם בפיצוי ללא הוכחת נזק שהתובע מעמיד על סכום של 791,177 ₪ (חמש פעמים כפל הפיצוי הסטטוטורי הקבוע בחוק, כשהוא מוצמד למדד המחירים לצרכן) ובתוספת הפרשי הצמדה וריבית כדין, הוצאות משפט ושכ"ט עו"ד.

8. יצוין כי בשל בעיות רפואיות חמורות הכוללות אשפוזים וניתוחים רבים, כמו גם בעיות כלכליות בלתי מבוטלות, לא הייתה בידו אפשרות להגיש תביעתו במועד מוקדם יותר.

9. למען שלמות התמונה, יביא התובע לידיעת בית המשפט כי בעבר נשמעו נגד התובע הכפשות נוספות לעניין פעילותו בתחום ההכרה בהיבטים החברתיים של הפרעות אכילה. עניינים אלה מתבררים במסגרת שתי תביעות לשון הרע התלויות ועומדות בבית המשפט: האחת, ת"א 45237-09-19 **ברקן נ' הוצאת עיתון הארץ בע"מ**; השנייה, תאד"מ 24740-09-23 **ברקן נ' גור**.

ב. תיאור תמציתי של בעלי הדין

10. **התובע**, מר עדי ברקן, הוא אזרח ישראלי. בין עיסוקיו ניתן למנות: צלם אופנה מוכר ומצליח; סוכן דוגמניות; העברת הרצאות וסדנאות בנושאים הקשורים בהרגלי אכילה ובדימוי גוף בעולם הדוגמנות ובכלל; בשנת 2005 הקים התובע את העמותה: "המרכז הישראלי לשינוי הרגלי אכילה" אשר לימים שמה שונה ל"סימפלי יו – פיקוח על תפיסת דימוי הגוף" ומזה 18 שנים מכהן כיושב הראש שלה. העמותה מספקת תמיכה רגשית משלימה תוך התייחסות להיבטים החברתיים של תופעת הפרעות אכילה לנפגעות, ואין לה ומעולם לא הייתה לה שום יומרה להגיש טיפול רפואי לנפגעות ובוודאי לא למנוע טיפול כזה; כחלק מפעילותו בתחום היה התובע מעורב בקידום חקיקת חוק הגבלת משקל בתעשיית הדוגמנות, התשע"ב-2012 (המוכר כ-"**חוק הפרטושופי**") שמטרתו למנוע העסקה ופרסום של דוגמניות בתת-משקל על מנת שלא יהוו מודל לחיקוי המעודד הפרעות אכילה.

11. **הנתבעת 1**, גברת יולן כהן, היא כתבת ומגישה אצל הנתבעת 3.

12. **הנתבע 2**, מר אבי וייס, הוא מנכ"ל ועורך ראשי של חדשות ערוץ 12 האחראי לפרסומים בהתאם לסעיף 11(א) לחוק.

13. **הנתבעת 3 והנתבעת 4** הן החברות שבבעלותן ערוץ התקשורת הישראלי "ערוץ 12".

ג. הסעדים המבוקשים בתמצית וסמכות בית המשפט

14. בית המשפט הנכבד יתבקש לחייב את הנתבעים לפצות את התובע בפיצוי כספי, ללא הוכחת נזק, בסך של 791,177 ₪.

15. בית המשפט הנכבד יתבקש לחייב את הנתבעים, ביחד ולחוד, לפרסם הודעת תיקון והבהרה באופן בולט ומרכזי, כי כל הדברים שנאמרו בכתבה של הנתבעת 1 ויפורטו להלן, אינם אמת.

16. בית המשפט הנכבד יתבקש להורות לנתבעים להסיר את הפרסומים מכל פלטפורמה שבשליטתם, לרבות אתרי אינטרנט ורשתות חברתיות.

17. כן יתבקש בית המשפט הנכבד לחייב את הנתבעים בתשלום הוצאות המשפט של התובע ושכר טרחת עורכי דינו, בשיעורים ריאליים, ובתוספת הפרשי הצמדה וריבית כדין.
18. לבית משפט נכבד זה הסמכות המקומית והעניינית לדון בתובענה.

חלק שלישי – פירוט הטענות

ד. השתלשלות העובדות הצריכות לעניין

19. בחודש יוני 2019 פנתה הנתבעת 1 לתובע וביקשה להיפגש עמו בתואנה כי בכוונתה להכין כתבה גדולה שהנושא שלה הוא הפרעות אכילה והיא מבקשת את עזרתו. התובע, שכבר שנים עוסק בהיבטים החברתיים של הפרעות אכילה תוך שימת דגש על בעיות של דימוי גוף, רגיל להשתתף בתוכניות ובכתבות העוסקות בנושא זה, הוא מרואיין ומרצה מבוקש ואף היה בין אלה שפעלו ללא ליאות לחקיקת "חוק הפוטושופ", שתכליתו לאסור על העסקת דוגמניות רזות מדי במדיות השונות. על כן, לא חשד במאומה והסכים להיפגש עם הנתבעת 1. כאמור, כמרצה וכמשתתף מבוקש בפאנלים, בכתבות ובאייטמים העוסקים בנושא הפרעות אכילה, כשרבים מהם היו בתוכניות המשודרות אצל הנתבעות 3 ו-4, הוא סבר לתומו כי מדובר בעוד כתבה שתאיר את ההיבטים החברתיים של הפרעות אכילה, בהם הוא עוסק, אלא שלהפתעתו הרבה מטרת הפגישה הייתה שונה בתכלית.

- פרסום מחודש אוקטובר 2021 המשבח את התובע על תרומתו לחקיקת "חוק הפוטושופ" מצורף ומסומן נספח א'

20. ביום 27.6.2019 בשעת אחה"צ המוקדמות, הגיע התובע, מלווה במר רן רייטן, לפגישה עם הנתבעת 1 בגינה הנמצאת בכניסה לבניין חברת החדשות של ערוץ 12, ברחוב ההשכלה 5 בתל אביב. פגישה שכאמור זומנה בתואנת שווא. מה שהייתה אמורה להיות פגישה שעוסקת לכאורה בנושא הפרעות אכילה הפכה בידי הנתבעת 1 לפגישה לצורך הטחת האשמות וטענות חמורות בתובע. בשלב זה גילה התובע כי הנתבעת 1 לא רק שלא זימנה אותו לפגישה כדי "שיעזור לה בהכנת כתבה" אלא שבמהלכה היא מצלמת אותו במצלמה נסתרת, כאשר כל בר דעת מבין כי שימוש במצלמה נסתרת תכליתו לא רק להצביע על מי שעשה מעשים פליליים חמורים אלא גם לרמוז כי מדובר באדם הבורח מן החוק והמנסה לחמוק מלהשיב לטענות נגדו.

21. יודגש, בטרם נערכה הפגישה המתוארת לעיל, כאמור עם צילום במצלמה נסתרת, הנתבעת 1 מעולם לא פנתה קודם לכן אל התובע על מנת לקבל את תגובתו באופן מסודר והוגן באשר לטענות שהיא מעלה בכתבה; לא כל שכן התובע מעולם לא סירב למסור תגובתו לטענות כלשהן. כל מטרת הצילום במצלמה הנסתרת היה לשוות לתובע נופך של אדם נכלולי, אדם שמרמה נשים, עושק אותן, בוזז את כספן ומונע מהן טיפול רפואי.

22. מדוע נמנעה הנתבעת 1 מלציין בפני התובע את האמת על כך שהוא עצמו נושא הכתבה שהיא עומדת לפרסם? מדוע נזקקה הנתבעת 1 לשקרים ולתחבולות נכלוליות על מנת לזמנו לפגישה אגב שימוש במצלמה נסתרת? מדוע בחרה הנתבעת 1 לא לנהוג כעיתונאית שיש לה אחריות לפרסומיה לא רק כלפי התובע עצמו אלא כלפי כלל הציבור? אין זאת כי הנתבעת 1 ידעה כי אין "בשר" בכתבה שעמדה לפרסם ובחרה בכלי פופוליסטי שגם ייתן נופך של תחקיר עיתונאי לכתבה הרכילותית, וגם יציג את התובע כאילו הוא פושע הנמלט מן החוק. כל זאת במטרה להוציא שם רע לתובע ולגרום לנזק לעמותה שהקים.

עמותה שכאמור עוסקת בהכרה בהיבטים החברתיים של הפרעות אכילה שהיוותה מערך משלים, ובשום אופן לא מערך חלופי לטיפול הרפואי הממסדי במחלקות הייעודיות לכך.

23. לאחר הפגישה המתוארת לעיל שבה הבהירה הנתבעת 1 לתובע את כוונתה במילים: "אני יכולה לעשות מה שבא לי", העביר התובע לנתבעים את תגובתו, ובה השיב לכלל הטענות שהועלו על ידי הנתבעת 1 בפגישה. ויודגש כי התובע היה משיב לכל טענות הנתבעת 1 אף אם לא הייתה מזמנת אותו לפגישה בתואנת שווא אלא פונה אליו ומבקשת את תגובתו בצורה ישירה וכנה, כראוי לעיתונאית אחראית.

24. ביום 8.7.2019 פורסמה הכתבה של הנתבעת 1 במסגרת שידור התוכנית "תוכנית חיסכון" אצל הנתבעות 3 ו-4.

- קובץ מדיה ובו הכתבה בערוץ 12 מיום 8.7.2019 מצורף ומסומן נספח ב'

בנוסף, פרסום הכתבה נמצא בקישור הבא: https://www.mako.co.il/finances-finances-economy-newscast/q3_2019/Article-c4ff957955dcb61026.htm

25. לשידור הכתבה עצמו קדמו שידור קדימונים ("פרומואים") במסגרות שונות שטיפטפו לתודעת הצופים את "הידיעה" כי עדי ברקן הוא פושע מסוכן הנוהג לעשוק, לנצל ולמנוע טיפול מנשים ונערות חולות. חשוב לציין, פעמים רבות נחשף ציבור רחב דווקא לקדימונים ולא לשידור עצמו, כך שהפצת לשון הרע איננה פחותה בקדימונים ואולי אפילו רבה יותר. ביום 6.7.2019 פורסם קדימון לכתבה במסגרת "חדשות סוף השבוע" של הנתבעות 3 ו-4, שכלל את כל ההאשמות שמופיעות בכתבה עצמה בדבר ניצול בנות, לקיחת כספים כשברקע הצילום של התובע, זה שהושג במרמה בידי הנתבעת 1.

- פרסום הקדימון לכתבה באמצעות חדשות סוף השבוע של הנתבעות 3 ו-4 מצורף ומסומן נספח ג'

בנוסף, פרסום הקדימון בחדשות הנתבעות נמצא בקישור הבא: https://www.mako.co.il/news-channel2/Weekend-Newscast-q3_2019/Article-42a31f420b8cb61026.htm

26. הנתבעת 1 לא הסתפקה בקדימונים בטלוויזיה ומצאה לנכון לקדם את כתבתה גם בחשבון הפייסבוק הפרטי שלה. ביום 7.7.2019 פרסמה הנתבעת 1 באמצעות חשבון הפייסבוק שלה קדימון לכתבה שעתידה הייתה להתפרסם אצל הנתבעות 3 ו-4. בהמשך בחרה הנתבעת 1 להסיר את הפרסום. לעובדה זו יש משקל רב בענייננו לצורך שימוש בהגנת אמת בפרסום ובהגנת תום הלב, שהרי ממה נפשך, אם הנתבעת 1 עומדת מאחורי תוכן הכתבה, מדוע מצאה לנכון להסירה? מה הביא אותה למחוק את הרשומה? האם חזרה בה מן הדברים? ואם כן, מדוע לא פרסמה התנצלות ותיקון?

- פרסום הקדימון לכתבה באמצעות חשבון הפייסבוק של הנתבעת 1 מצורף ומסומן נספח ד'

ה. האמירות בכתבה המהוות לשון הרע

27. עם תחילת הכתבה ולכל אורך השידור הופיע על המסך הכיתוב הבא: "תחקיר העדויות נגד עדי ברקן: מניעת טיפול בבתי החולים, ניצול ונטילת כסף מחולה", כך שדי בצפייה אגבית בכיתוב, אף מבלי לצפות בכתבה כולה בתשומת לב מלאה ובהאזנה לכל פרט, על מנת שהצופה ילמד שהתובע אשם בביצוע עבירות חמורות. הנתבעת 1 בחרה שלא לסייג את דבריה במילה חשד למעשים, המבחינה בין אדם חף מפשע שעומדת לו חזקת החפות לבין מי שהורשע בדיון. לא זו אף זו, כפי שנראה להלן, אף בהתבסס על הראיונות המופיעים בכתבה, זו שהנתבעת 1 כינתה בשם "עדויות" – לא ניתן לגזור את

המסקנות החמורות ומרחיקות הלכת שאליהן הגיעה הנתבעת 1 ביחס לתובע; ספק אם ניתן לגזור מהן אפילו חשדות.

28. הנתבעת 1 ייחסה לתובע פעולה של מניעת טיפול נדרש בבתי חולים (להלן: **"הפרסום הדיבתי הראשון"**). ללא ספק האשמה חמורה מאוד, בוודאי כאשר מדובר במחלה קשה. ואולם, כמפורט להלן, משתי "העדויות" המובאות בכתבה לא עולה כל חשד למניעת טיפול רפואי.

29. לכתבה מרואיינת אישה המכונה ג', שאמרה את הדברים הבאים:

"הפרעת האכילה שלי לא הייתה כבר כאילו במצב טוב, הייתי לפני אשפוז כשבאתי אליו. הוא המליץ לא להתאשפז בתל השומר הוא חושב שהמחלקה הזו לא מתאימה."

30. מתוך הדברים של ג' אפשר ללמוד לכל היותר כי התובע הביע את עמדתו בפני ג' כי המחלקה בתל השומר איננה מתאימה. הבעת עמדה באשר למחלקות בבתי חולים/רופאים או טיפול זה או אחר היא עניין שאנשים עושים באופן יומיומי והיא איננה ולא יכולה להיות בשום קונסטלציה "מניעת טיפול רפואי", המדובר בעיוות וסילוף של הדברים במטרה לפגוע בשמו הטוב של התובע.

31. "העדויות" נוספת לכתבה היא של בן משפחה אנונימי של חולה שאמר את הדברים הבאים:

"היא הייתה במצב לא טוב, גם הפרעות אכילה וגם הפרעות נפשיות, פגיעה עצמית ודברים כאלה, הייתה זקוקה לטיפול כאילו להשגחה צמודה. הייתה מאושפזת במחלקה להפרעת אכילה והוא הגיע גם לשם וניסה לשכנע אותה לעזוב כי היא לא זקוקה לטיפול והיא צריכה טיפול אחר. כמובן יום למחרת הוא כבר נעלם וזהו, הוא לא היה בקשר איתה בכלל. הוא כאילו ממש מאוד פגע בה, פשוט מאוד זרק אותה לכלבים כמו שאומרים."

32. גם מתוך העדות לעיל, כאשר הנתבעת 1 לא הבהירה האם העד היה נוכח בעת התרחשות האירוע ויודע לספר כיצד ניסה התובע "לשכנע אותה לעזוב", לא ניתן להגיע למסקנה כי התובע מנע טיפול רפואי מחולות.

33. לא זו אף זו, התובע לא רק שמעולם לא ניסה למנוע טיפול רפואי או אשפוז במחלקות הייעודיות, אלא שבהרצאותיו הוא מדבר על הצורך ועל החשיבות של טיפול רפואי ושל אשפוז, כפי שניתן לראות בצילום המצורף להלן של אחת מהרצאותיו. ההרצאה מוכיחה שהתובע מעולם לא הציע טיפול רפואי או חלופה של טיפול כזה, מעולם לא יצא נגד הממסד הרפואי אלא להיפך – תמך בטיפולים שהמערכת הרפואית מציעה, ולצד זה פיתח את מה שהוא ראה כהכרה בהיבטים החברתיים של הפרעות אכילה.

• **הרצאה של התובע בפני קהל בה הוא מדבר על חשיבות הטיפול הרפואי מצורפת ומסומנת נספח ה'**

34. בניגוד לעדות של בן המשפחה לעיל שקובע כי התובע "זרק אותה לכלבים" התובע יתכבד לצרף עדות של אב שביחה מדבר על התובע כמי שהציל לו את הילדה. בשיחה אפשר לשמוע את האב מתאר את המסכת שעברה בתו באשפוזים חוזרים ונשנים ואיך כאמור דווקא התייחסות התובע להיבטים שהממסד הרפואי, מעצם טיבו כעוסק במדע ובמקצוע, אינו נוהג להתייחס אליהם, הביאה לשיפור ניכר במצב החולה.

• **הקלטה של שיחה בין אב לבת חולה לבין מי שעבדה אצל הנתבעת 4 מצורפת ומסומנת נספח ו'**

35. הנתבעת 1 ייחסה לתובע פעולה של נטילת כסף מחולה (להלן: "הפרסום הדיבתי השני"). האשמה חמורה שעולה כדי עבירה פלילית של עושק על פי ס' 431 לחוק העונשין, תשל"ז-1977 שזו לשונו:

המנצל את המצוקה, החולשה הגופנית או השכלית, חוסר הנסיון או קלות הדעת של הזולת לאחת מאלה, דינו - מאסר שלוש שנים;
דורש או מקבל דבר שאינו מגיע לו כדין;
(2) דורש או מקבל בעד מצרך או בעד שירות תמורה העולה במידה בלתי סבירה על התמורה המקובלת;
(3) נותן בעד מצרך או בעד שירות תמורה הנופלת במידה בלתי סבירה מן התמורה המקובלת.

36. הנתבעת 1 לא היססה להאשים את התובע בעבירה הפלילית החמורה, תוך שהתבססה על "עדות" אחת ויחידה של מרואיינת שאמרה את הדברים הבאים:

א': "הקטע הכי נורא שהוא מנצל בחורות שהן כאילו במקום הכי גרוע בחיים שלהן בשביל כאילו להוציא מהן ומהמשפחה שלהן את כל מה שיש להם."

37. המרואיינת בכתבה, שאינה מזוהה, נוקטת שפה גורפת בהאשמתה את התובע בכך שהוא "הוציא ממשפחות את כל מה שיש להן", משל מדובר בנוכל שעסוק בהתעשרות על חשבון אנשים במצוקה. ומה עשתה הכתבת כדי לאמת את הטענה החמורה מאוד של א' ובכך, בין הנתבעת 1 למרואיינת התנהל השיח הבא:

הנתבעת 1: "למה? הוא הוציא ממך כסף?"

א': "ברור".

הנתבעת 1: "הוא החזיר לך את הכסף שהוא חייב לך?"

א': "נראה לך? נשארתי אחריו, כאילו חובות שהוא ביקש ממני לקחת והוא אמר לי שהוא ישלם אותם ונעלם פשוט. נראה לך שאכפת לו מהן."

38. אכן, עבודה עיתונאית מופתית, להצליב את טענתה של א', באמצעות עדותה של אותה א'.

39. שתי שאלות בלבד הפנתה הנתבעת 1 למרואיינת שטענה טענה גורפת, ובלתי מבוססת, לעבירה פלילית חמורה, זה כל מה שנדרש לה כדי להפוך את הדברים לעובדות מוגמרות שעל פיהן התובע "נוטל כסף מחולה". היא לא שאלה אותה מה הפירוש של הקביעה "לוקח מהן את כל מה שיש להן", היא לא שאלה אותה באיזה סכומים מדובר? היא לא שאלה האם מדובר במקרה יחיד או במקרים רבים, היא לא סיפקה כל ראיות לכך שהתובע נוהג לעשוק לא רק את החולות עצמן אלא גם את בני המשפחות שלהן. כך, בהבל פה, הפכה הנתבעת 1 את התובע לעבריין, מהבזויים שבחברה, אלה שמנצלים אנשים בשעתם הקשה ביותר לצורך התעשרות שלא כדין, כאלה שהחברה בזה להם. מדובר בלשון הרע בצורתה החמורה ביותר, להפוך אדם ישר ושומר חוק למנצל חולים זה דבר שלא ייעשה.

40. בנוסף, הנתבעת 1 ייחסה לתובע פעולות של ניצול חולות (להלן: "הפרסום הדיבתי השלישי") ובמילה ניצול רומזת הנתבעת 1 גם לניצול מיני, אולי הניצול הבזוי ביותר שאפשר להעלות על הדעת. לא בכדי המשפט הראשון ששומעים בכתבה מפי הנתבעת 1 הוא: "ישנת אצלו וגם טופלת על ידו?", והרי גם ללא ראיות לכך, תיצרב בצופים הידיעה כי התובע הוא מי שמנצל חולות "שישנות אצלו", אלא שמהעדויות עולה תמונה שונה לחלוטין:

41. עדות האישה המכונה א':

הנתבעת 1: "גם א' לוותה על ידי ברקן, כשהוא פנה אליה היא הייתה עמוק בתוך המחלה, וזמן קצר לאחר שנפגשו ברקן הציע לה לעזוב את הוריה ולעבור לגור בביתו."

א': "הוא שיכנע אותי לעבור לגור אצלו."

הנתבעת 1: "ישנת אצלו וגם טופלת על ידו?"

א': "כן, לא, הוא אמר בהתחלה בואי תשני פה קצת, את בדיכאון, בואי תישארי כבר, ולאט לאט זה נהיה יותר ויותר."

42. עדות האישה המכונה ג' :

"הפרעת האכילה שלי לא היתה כבר כאילו במצב טוב, הייתי לפני אשפוז כשבאתי אליו. הוא המליץ לא להתאשפז בתל השומר הוא חושב שהמחלקה הזו לא מתאימה. הוא הבטיח לי טיפול פסיכולוגי, הוא הבטיח לי הרבה דברים, הוא צילם אותי, הוא הזמין אותי אליו הביתה לישון אצלו ולהיות אצלו. הוא אמר לי: "בנות היו באות לישון אצלי, היו עושות לי בולמוסים בבית". הוא ראה שאני לא רוצה להיות חלק מזה אז הוא התנתק."

43. כפי שמסר התובע בתגובתו, למעט שני מקרים מן העבר, האחד לפני כ-17 שנים שבו התארח בדירה נערה שהייתה דיירת רחוב, ומקרה נוסף של נערה שהתארח למספר שעות בביתו בתיאום עם אביה, לא גרות ולא מתארחות ומעולם לא גרו ולא התארחו נערות בדירתו. לא זו אף זו, מאז מות אביו מתגורר התובע בדירת אימו הקשישה, כך שהטענה כאילו הוא הזמין חולות לישון בביתו הן שקר וכזב, לא היו דברים מעולם. ממילא, אף אם היה ממש בדברים, ואין, הרי שמהעדויות לעיל לא עולה כל תמונה של ניצול, לא כל שכן ניצול מיני, והנתבעת 1 ייחסה לתובע אישומים פליליים חמורים, ללא כל ראיות, גזרה מסקנות שאף אדם סביר לא היה גוזר, והכל במטרה להוציא דיבתו רעה.

44. הנתבעת 1 ייחסה לתובע פעולה של הצעה לעישון סמים לחולות (להלן: "הפרסום הדיכאני הרביעי"), עבירה פלילית חמורה על סמך העדות של א' :

א': "יש שמה הרבה סמים, המון סמים, הרבה אלכוהול. את יושבת ועושה שכטה והוא מוציא עוד כל מיני דברים."

הנתבעת 1: "הוא הציע לעוד בנות סמים, מניסיון?"

א': "יש. הוא מעשן כל הזמן מהבוקר ועד הערב, אין לך סיבה לשבת ולהתייעץ איתו. רוב הסיכויים שהוא יגלגל לך ג'וינט מול הפנים ויעשן לך בפנים, יציע לך גם."

45. כמו באישום הגורף הקודם של א', על פיו התובע מוציא ממשפחות החולות "את כל מה שיש להן" גם כאן מדובר בתיאור גורף של צריכת סמים ואלכוהול שכל מטרתו הוא יצירת "אווירה", אווירה של סמים ואלכוהול שנקשרת בעין הצופה מיד לאווירה של מעשים פליליים, של ניצול ושל כל יתר האשמות השווא שקשרה הנתבעת 1 לתובע.

46. ואולם, בניגוד לאווירה שיצרה הנתבעת 1 בכתבה האמת היא פשוטה הרבה יותר: לתובע 1 רישיון רשמי מטעם משרד הבריאות לצריכת קנביס רפואי, נוכח מצבו הרפואי המורכב. התובע מעולם, מעולם לא עישן סמים בחברת חולות, לא כל שכן הציע להן לעשן סמים, והתובע איננו שותף אלכוהול.

• רישיון לשימוש בקנביס רפואי של התובע מצורף ומסומן נספח ז'

47. הנתבעת 1 אף ניסתה "לעבות" את העדות של א' על ידי כך שהיא שאלה אותה האם "מניסיונה" התובע הציע סמים לעוד בנות, שאלה שמדגישה את האופי הרכילותי, הצהוב והמרושע של הכתבה. והרי אילו היו בידי הנתבעת 1 עדויות וראיות מוצקות למעשים הפליליים שהיא קשרה לתובע, היא לא הייתה

נוקת לשאול לניסיונה של א' בעניין אלא הייתה מביאה את העדויות המצויות בידה. שאלה שמוכיחה שאין מדובר ב"תחקיר עיתונאי" אלא בניסיון להציג שקרים באצטלה של תחקיר, שכל כולו הוא לשון הרע, השמצות, הכפשות והכל בביטחון רב, כאילו מדובר בעובדות מוצקות.

48. וכאילו אין די בכל הפרסומים הדיבתיים שתוארו לעיל, אחרי כל ההאשמות החמורות על "ניצול", על "מניעת טיפול רפואי", על "נטילת כספים מחולה" ועל "הצעת סמים לחולות", הרי שכשנה לאחר שידור הכתבה של הנתבעת 1, מצאו לנכון הנתבעים להזמין את התובע לאחת מתוכניות הבוקר של הנתבעת 4, לא רק כמומחה בנושא הפרעות אכילה שהם מבקשים שדעתו תישמע, אלא כמי שיכול לערוך סדנה לצופים בנושא זה. **כדאי לחזור ולהדגיש: הנתבעים שהכפישו והשחירו את שמו של התובע, הזמינו אותו לאחר מכן לפאנל כמומחה בתחום.**

• הכתבה מיום 30.10.2020 ששודרה אצל הנתבעת 4 מצורפת בקישור הבא -

https://www.mako.co.il/mako-vod-keshet/morning_news-2020/shorts/Video-81c64ce707c1571027.htm

49. מהכתבה שפורסמה לעיל אצל הנתבעת 4 יצרו פודקאסט וקטע VOD מהנצפים ביותר שיש.

50. והשאלה העולה היא – איך זה יכול להיות? איך ייתכן שהתובעים ששפכו את דמו של התובע, הפכו אותו מאדם שומר חוק למי שמבצע עבירות פליליות חמורות ונבזיות, מעזים לפנות אליו ולהזמינו לתוכנית שלהם כמומחה לאותו תחום בדיוק ומה זה אומר עליהם? מה זה אומר על האמינות שלהם? מה זה אומר על היושרה העיתונאית שלהם? מה זה אומר על מה שהם חושבים על היושרה העיתונאית ועל האמינות של הנתבעת 1 ועל מהימנות "התחקיר" שפרסמה אודותיו? הדעת איננה סובלת את המצב, בו מצד אחד הנתבעים מייחסים לתובע מעשים פליליים חמורים, ומצד שני מזמינים אותו כמרואיין מבוקש. מדובר בפרדוקס, פרדוקס שעלה לתובע בשמו הטוב ובפרנסתו – שכן מאז שידור הכתבה השקרית והמכפישת, התובע כמעט ואיננו מוזמן להרצות בנושא שהוא הקדיש לו שנים מחייו.

51. כאמור, הנתבעת 1 בכתבתה האשימה את התובע במעשים פליליים חמורים, הציגה חשדות וטענות בעלמא כעובדות, עיוותה וסילפה דברים שנאמרו על ידי המרואינים לצורך גזירת מסקנות שבינן לבין המציאות אין דבר וחצי דבר, והיא עשתה זאת בשפה בוטחת וחד משמעית משל התובע כבר הורשע בפלילים. אלא, שכפי שפורט בהרחבה לעיל, אין בכתבה ולו בדל של ראיה לביסוס ההאשמות החמורות שבהן האשימה הנתבעת 1 את התובע. כל הכתבה כולה היא מיצג של לשון הרע, דברי שקר ודיבה שנועדו לפגוע, להשפיל ולבזות את התובע, מדובר בלשון הרע באופן המובהק ביותר כמובנה בחוק.

1. הטיעון המשפטי

52. סעיף 1 לחוק איסור לשון הרע, התשכ"ה-1965 (להלן: "החוק") נוקב בארבע חלופות להגדרה מהי לשון הרע. סעיף 2(א) לחוק מגדיר כי: "פרסום, לעניין לשון הרע – בין בעל פה ובין בכתב או בדפוס, לרבות ציור, דמות, תנועה, צליל וכל אמצעי אחר". אין אפוא חולק כי הכתבה של הנתבעת 1 שנזכרה לעיל, וכן הקדימונים והפרסום ברשתות החברתיות מהווים פרסום כמובנו בחוק.

53. בענייננו, אין מחלוקת כי הנתבעים בפרסומיהם, ביחסם לתובע מעשים פליליים חמורים, השפילו את התובע בעיני הבריות והפכו אותו למטרה לבוז, ללעג ולקלס, ובעיקר מאדם שומר חוק והגון למי שנקשרו בשמו מעשים פליליים אפלים כמו עושק וניצול חולות ובני משפחותיהן (ס"ק 1), ביזו אותו בשל מעשים שיוחסו לו בכתבה (ס"ק 2) ופגעו במשרתו, משלח ידו או מקצועו (ס"ק 3).

54. בענייננו, אין מחלוקת כי בייחוס התנהגות בעלת אופי פלילי חמור לתובע פרסמו הנתבעים דברי לשון הרע חמורים. המדובר בלשון הרע במדרג החמור ביותר. הנתבעת 1 בכתבה המבוססת על שבדי עדויות בנתה תיזה קונספירטיבית שעל פיה התובע הוא פושע פלילי מסוכן העסוק בניצול ועושה ועלול אפילו לפגוע בחולות. בהבל פה הפכו הנתבעים את התובע מאדם תם לב וישר דרך, לפושע שפוגע בנשים בשעה שהן חולות, חלשות וזקוקות להגנה.
55. לנתבעים לא עומדת כל הגנה שבדין מפני חיובם בלשון הרע במקרה דנן. אין בפרסומים אמת ואין בהם תום לב.

ז. חישוב הפיצוי

56. על פי הוראות סעיף 7א(ב) לחוק איסור לשון הרע, רשאי בית המשפט לחייב נתבע בפיצוי ללא הוכחת נזק בסך של 79,117 ₪ (סך של 50,000 ₪ כשהוא מוצמד למדד המחירים לצרכן מיום 1.9.1998 על פי הוראות סעיף 7א(ה) לחוק) **לכל פרסום**, ועל פי הוראות סעיף 7א(ג) לחוק, רשאי בית המשפט לחייב בכפל סכום זה, קרי 791,177 ₪ **לכל פרסום**, אם הפרסום נעשה בכוונה לפגוע.
57. בשים לב לתפוצה הרחבה שלה זוכה הערוץ שבו שודרו הדברים, לשעת הצפייה ולמהות הדברים שלא היה בהם ממש מלבד רצון גלוי לפגוע בתובע, יתבע התובע כפל פיצוי סטטוטורי בגין הפרסום.
58. בענייננו, כתב תביעה זה מפרט חמישה פרסומים שונים המהווים לשון הרע כמובנו בחוק: הקדימון "בחדשות סוף השבוע"; שידור הכתבה עצמה "תוכנית חיסכון"; הפרסום "מאקו"; הפרסום "חדשות 12" באינטרנט; הפרסום בדף הפייסבוק של הנתבעת 1.
59. כל הפרסומים נעשו בכוונה לפגוע, בגין כל אחד מפרסומים אלה יתבקש בית המשפט הנכבד לפסוק את הפיצוי הסטטוטורי המירבי לפרסום שנעשה בכוונה לפגוע, ובסך הכול סכום כולל של 791,177 ₪.
60. התובע אף יטען כי כל שלוש החזקות הקבועות בסעיף 16(ב) וכן זו בסעיף 17(א) מתקיימות במקרה זה, ללמדנו דבר על אודות חוסר תום ליבם של הנתבעים וכוונתם לפגוע בתובע.

ח. סוף דבר

61. מכל הטעמים שלעיל, כל אחד לעצמו ובוודאי בהתקבצם יחד, יתבקש בית המשפט הנכבד לקבל את התביעה וליתן את הסעדים המפורטים לעיל.
62. בית המשפט הנכבד יתבקש לצרף לסכום הפיצוי הפרשי הצמדה וריבית כדין, ממועד הגשת התביעה ועד למועד התשלום בפועל.
63. בנוסף, בית המשפט הנכבד יתבקש לחייב את הנתבעים לפרסם התנצלות, תיקון והבהרה באופן בולט ומרכזי, כי הדברים שפורסמו ביחס לתובע, כפי שפורטו לעיל, אינם אמת.
64. בנוסף, בית המשפט הנכבד יתבקש לחייב את הנתבעים בתשלום הוצאות המשפט הריאליות של התובע, לרבות שכ"ט עורכי דינו, והכל בצירוף מע"מ כדין, ובתוספת הפרשי הצמדה וריבית כדין עד למועד התשלום בפועל.
65. בית המשפט הנכבד יתבקש להוסיף וליתן כל סעד אחר/סעד נוסף, ככל הישר בעיניו, ויראה לנכון ולצודק בנסיבות העניין.

רינה ענתני, עו"ד

אילן יונש, עו"ד

יובל יועז, עו"ד